

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. december 31.
(óév napja)**

Horváth Géza

HOGYAN JÖTTÉL, HOGYAN MÉSZ?

Alapige: Lukács 18,9-14

Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte, ezt a példázatot mondta: „Két ember ment fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.”

Imádkozzunk!

Édesatyánk, csendes lélekkel szeretnénk megállni ennek az esztendőnek utolsó napján és utolsó alkalmán is előtted. Szeretnénk mindenekelőtt magasztalni hűségedet, szeretetedet, hozzánk való irgalmadat, amelyből élhettünk a mögöttünk levő hónapokban, esztendőben.

Köszönjük, hogy hordoztál, sokszor elhordoztál bennünket úgy, ahogy vagyunk: nyűgünkkel, bajunkkal, keservünkkel, csalódásainkkal, vágyainkkal, kérdéseinkkel együtt. Köszönjük, hogy naponként eléd állhattunk csendes imádságban. Tápláltál bennünket igéddel. Köszönjük a lelki alkalmak sokaságát akár itt a templomban, akár a termekben voltak, akár külső helyszínen szólt a te igéd hozzánk.

Áldunk, hogy tanítottál, neveltél, vezettél, irányítottál bennünket. Megvalljuk, hogy sokszor voltunk engedetlenek, kicsinyhitűek, sokszor a láthatókra néztünk, számba vettünk olyan sok lehetőséget, míg végre te is eszünkbe jutottál, mint lehetséges segítségforrás. Boldogok vagyunk és hálás a szívünk, ha nem

HOGYAN JÖTTÉL, HOGYAN MÉSZ?

így történt, hanem először te jutottál eszünkbe, csak előtted hódoltunk, téged szerettünk igazán.

Köszönjük ezt az estét, amelyen újból szólni akarsz hozzánk még. Kérünk, tedd igédet élővé, hatóvá a Szentlélek által mindannyiunk életében, szívében. Hadd találjunk benne választ kérdéseinkre. Olyan sokan megsomorodtak az elmúlt évben, adj nekik vigasztalást. Olyan sokan leestek a lábukról, betegséget hordoznak. Áldd meg őket, kérünk, és áldd meg azokat, akik távol vannak, de lelkileg mégis oly közel. Áldd meg egész magyar hazánkat, népünket, nemzetünket itt, a határokon túl és az egész világon.

Kérünk, hadd hulljon minél több térd most ezen az estén eléd, egyre többen válasszák az előtted való elcsendesedést, mint a világ zaját. Kérünk, végy körül bennünket is most, szenteld meg gondolatainkat, érzéseinket. Egy vágyat hagyj nekünk: hogy értsük és kövessük szent igazságodat, szent igazságodat.

Ámen.

Igehirdetés

Most hadd áruljam el, hogy amikor december ránk köszönt, én mindig úgy nyitom ki a Szentírást, hogy vajon melyik lesz az az ige, amelyet Isten nekünk karácsonyi igeként, aztán óévi igeként, majd újévi igeként ad. Sok ige élém jött, többnek utána is néztem, és hetek óta nem hagyott nyugton és békén ez az ige, ami itt a Lukács evangéliuma 18. fejezetében van, az az egyetlen mondat: „Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.”

Olyan szép ez a mondat, egy szűkszavú imádság egy vámszedőtől, akiről tudjuk, hogy az akkori kornak a lenézettjei és megvetettjei voltak, és ő mégis bemegy a templomba imádkozni. Amikor Isten elé áll, szemét lesütve, mellét verve azt mondja: „Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.”

Illyés Gyula írja egyik művében: „honnan jössz (...) hova méysz!” Talán a kérdést most úgy kellene feltennünk: testvérem, hogyan jössz, hogyan méysz? Hogy ez a két ember hogyan jött a templomba, ezt tudjuk imádságukból, illetve gondolataikból. Hogy hogyan mentek, azt pedig Jézus Krisztus mondja el nekünk. Az egyikről azt mondja: megigazulva ment alá, a másiktól pedig nem mond semmit.

Óév napján ne felejtsük el, hogy mi is azért jöttünk a templomba, hogy Isten elé álljunk. Jó lenne, ha ilyen lelkülettel állnánk mi is az Úr Isten elé. Ilyen lelkülettel, ahogy ez a vámszedő állt meg.

Kiderül ebből a történetből, hogy tulajdonképpen ez a farizeus sem volt megvetendő ember. Eddig azt gondoltuk, és sokan azt gondolják, hogy itt a vámszedőre kell figyelniük. Mielőtt a vámszedőre figyelniük, azért nézzünk erre az emberre, erre a farizeusra, aki szintén felmegy a templomba, és azt mondja magában: „Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek.”

Most, amikor elcsendesedtem, vettem észre én is, hogy nagy dolog ez, hogy ez az ember ezt így ki tudja mondani, hogy így gondolkozik, hogy mindenből

tizedet adott, amit szerzett. Azt hiszem, mi ettől igencsak messze vagyunk. Böjtölök kétszer egy héten, ezzel sem dicsekedhetünk, bár tudjuk, hogy nem is ezzel kell dicsekednünk.

Ez a farizeus azonban mégis valamiben hibázik. Két nagy hibáját látjuk ebben az igében. Először, hogy arra hivatkozik, hogy ő mit tesz. A másik, amikor emberekhez hasonlítja magát. Két olyan dolog, ami megdöbbenítő és beárnyékolja ennek az embernek a hitéletét vagy a vallásos életét, ha lehet ilyet mondani.

Először is az, hogy arra hivatkozik, hogy mit tett. Ez azért olyan fontos ezen az estén, mert lehet, hogy mi is ilyenkor végigszámláljuk a mögöttünk levő esztendőket. Az elmúlt években volt, amikor azt tettem, hogy elővettem a naptárt (ma így hívjuk: előjegyzési naptárt), és január 1-től kezdve végigmentem minden napon. Be voltak írva az alkalmak, a szolgálatok, tennivalók, elintéznivalók stb. Az ember a végén csodálkozott, hogyan volt képes erre, hogy bírta energiával is. Ma már ezt nem teszem.

A farizeus is az igében végigszámlálja azt, és elmondja Istennek, hogy ő megtartotta ezt a két nagy parancsolatot. Nem tudjuk, hogy a többi is vajon megtartotta-e, vagy csak azt emelte ki. Vegyük komolyan, hogy ez a két legnehezebb volt: böjtölök kétszer egy héten, megadom a tizedet mindenből.

Volt egy kedves lelkésztestvérünk, aki hatvanéves korában ment a mennyei hazába, és az evangelizációban drága szolgatársunk volt. Itt is szolgált kétszer egy-egy hetet. Egyszer egy gyűlésünkön azt mondta: a hívő embernek a pénztárcája tér meg utoljára. Ő úgy látta sok-sok év tapasztalatából, hogy a pénztárcája tér meg utoljára.

Úgyhogy nagy dolog ez a farizeustól, hogy el tudja mondani ezt magáról. És mégis, Jézus Krisztus nem ezt dicséri, nem ennek mondja, hogy megigazulva ment alá. — Nagyon jól tesszük, ha magunk elé számláljuk az elmúlt esztendőket. El lehet mondani, mit tettünk, és mit nem tettünk. Mit tettünk, vagy mit tehattunk volna, ami elmaradt, mert elkéstünk, lusták voltunk, nem vettük komolyan, hanem halogattunk valamit, és jól tesszük, ha hálát adunk Istennek, hogy az, amit megtettünk, megtehettünk, az tőle és általa volt, ezért Őt illeti magasztalás.

Mégis úgy érzem, két dolgot tesz ez a farizeus, ami nem válik az ő lelki élete javára. Az egyik, hogy önmagára néz. Nekünk ezen az estén az a dolgunk, hogy az Úrra nézzünk. Egy ének így mondja: „Ha nézek önmagamra, hamar megcsüggedek. Tekintve Jézusomra újult erőt nyerek.” Órizzen meg bennünket attól Isten, hogy egy egészséges latolgatás után magunkra nézzük, esetleg dicsekedjünk valamivel, ami nem a mi érdemünk.

Ez azzal dicsekszik: megtartotta a Törvényt. De vajon meg lehet-e tartani a Törvényt? A Káténkban úgy van, hogy nem tudjuk megtartani a Törvényt, mert ezen a földön a legszentebb emberekben is csekély kezdetei vannak annak az engedelmességnek, amit Isten kíván tőlünk. Ahogy Dávidban, Salamonban és a Biblia nagyjaiban is csak csekély kezdetei voltak annak az engedelmességnek, amit Isten vár és kér az övéitől.

HOGYAN JÖTTÉL, HOGYAN MÉSZ?

Ez a farizeus másodszor abban téved, hogy emberekhez méri magát. Ilyenkor, óév napján nekünk is nagy kísértésünk, hogy emberekhez mérjük magunkat. Azt mondja ez a farizeus: köszönöm, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, és felsorol ilyeneket: gonosz, rabló, parázna. Vagy nem vagyok olyan, mint itt ez a vámszedő is. Ehhez képest...

Azt mondta nekem egy asszony, akivel beszéltem egy családban, és szó volt bűnről, vétokról, Isten nélküli életről, az abból kifolyó következményekről és büntetésekről: mi még csak hagyján — és elkezdte sorolni, hogy az utcában a szomszédok között, a faluban, a gyülekezetben, a templomba járók között ki milyen, és én tudom-e ezt. Mondtam: tudom, és azt is tudom, hogy én milyen vagyok.

Amit a farizeus elkövet, nagy tévedés, hogy önmagát az emberekhez hasonlítja. Azt szoktam a gyerekeknek mondani: az a baj, hogy a dolgot nem mi javítjuk. Ha mi javítanánk, akkor csak kijönne egy jeles, egy kiváló, stb. De az a baj, hogy nem mi javítjuk. Az életünket sem mi értékeljük. A végén a konklúziót Jézus Krisztus vonja meg: a másik megigazulva ment alá. Azért a végén a dolgot Ő láttamozza, Ő értékeli és írja alá, és Ő adja a jegyet is, nem mi magunknak.

Sokszor előfordult, amikor az iskolából hazamentünk és szüleink megkérdezték: hogy sikerült a dolgozat? Ha nem jól sikerült, akkor azt mondtuk: mindenkié hármás lett. Szüleink azt mondták: bennünket nem a többi érdekel, kié hányas volt, hanem a tied hányas lett.

Ez a farizeus elkezd magyarázni: eleget tesz a követelményeknek, a vallásos előírásoknak. Lehet, hogy igaz volt. Jézus nem mondja erre, hogy de nagyot hazudott ez a farizeus. Az életében nem történt semmi, nem volt változás. Jézus nem értékelhette úgy, hogy megigazulva ment alá, mint az a kedves vámszedő, aki megállt távol, aki nem meri felemelni a szemét, aki azt mondja: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.

Tudjátok, hogy Jézus miért mondta ezt el? Azért, mely „némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte”, mondott egy példázatot. Azoknak mondja, akik fennhéjázók, gőgösek, akik önmagukban bíznak, meg a szerencséjükben, meg másokban, meg emberekbe vetik bizodaljukat. És tudjuk az igéből: átkozott az az ember, aki emberben bíz, és nem az Úrba veti bizodalját. Ezért Jézus elmondja ezt a példázatot erről a kedves vámszedőről, aki megáll úgy Isten előtt: távol, a szemét sem merte felemelni. Nem mert előreülni, csak szemét lesütve azt mondta: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. — Alázatos vámszedő.

Feltehetnénk a kérdést: akkor ez a vámszedő hogyan is érzett? Mit mondott? Mit látunk az ő lelki életében? Lehet, hogy valaki első hallásra azt mondja: ez a vámszedő nagyon bűnös ember volt. Lehet, azt mondja valaki: ez egy bűnbánó ember volt, hiszen ezzel megy Istenhez: Isten, légy irgalmas nekem bűnösnek. Isten igéje alapján én mégis azt mondom: nyilván mindez igaz, de ezt a vámszedőt úgy kell meglátnunk ezen az estén, mint aki hittel és bizalommal megy Isten elé. Ez a vámszedőnek a titka. Ezért mondhatja Jézus Krisz-

tus: megigazulva ment alá. Megigazulni nem lehet máshogy, csak hit által. Ez a vámszedő hittel és bizalommal megy a templomba.

Hogy jöttetek ma este? Hogy jöttünk ma este ide, az Úr hajlékába? A legfontosabb az: vajon hittel és bizalommal jöttél-e? Hiszen ez a vámszedő így megy: hittel és bizalommal. Miközben arról beszél, hogy én bűnös vagyok, nem meri felemelni a tekintetét, távol a templomban áll meg, aközben mindezzel azt fejezi ki: Uram, én hittel és bizalommal közelítek feléd és jövök hozzád. Ez a vámszedő hitének a titka, hogy tudott jönni az Úr elé hittel és bizalommal.

Mit látunk ebből a mondatból, amit elmond: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek? Azt látjuk, hogy úgy jön ez a vámszedő, hogy tudja: Isten irgalmas. Amikor tudja ezt, akkor a következő, amit el kell mondjunk, az, hogy azt is tudta: ez az irgalom az övé lehet. Isten kész és képes irgalmat gyakorolni az élete felett. Hát hogy ment volna oda, ha nem hiszi, hogy Isten irgalmas, és nem hiszi, hogy Isten kész és képes gyakorolni az ő irányába is az irgalmat? Csak azért kéri tőle, mert tudja: olyan valaki előtt áll, olyan valakitől kér, aki irgalmas.

Ebben az évben volt két prédikáció Isten irgalmasságáról. Csak annyit hadd mondjak: akkor az hangzott el, hogy semmi nincs, amit a Biblia ennyire ragyogtatna Istenről, mint azt, hogy Ő irgalmas. Hogy irgalmas, mindig együtt hangzik azzal, hogy Ő igazságos is. Az a csoda az igében, amikor Isten megígéri azt, hogy az Ő irgalma örökkévaló az Őt féltőkön.

Örökkévaló szeretettel szeret, nem vonja meg az Ő irgalmasságát. Vagy ahogy a Siralmak könyve 3,22 részében olvassuk: „Az Úr kegyelmessége, hogy még nincs végünk, mert nem fogyatkozik el az Ő irgalma.”

Akkor elmondtam: hogy Isten irgalma nem fogy el, hanem örökkévaló az Őt féltők iránt, azt jelenti, hogy Isten igazsága soha nem fogja megelőzni irgalmát. Mert ha egyszer is Isten igazsága megelőzné az irgalmát, akkor nekünk végünk lenne. Ezért Isten ígéretet ad az övéinek, hogy aki hozzá tartozik, az az irgalom, amit Ő gyakorol, az örökké rajtuk marad. Soha nem lesz nagyobb az igazsága. Bűnt büntető, bűnöst számonkérő és ítéletre taszító igazsága soha nem lesz nagyobb, mint az Ő irgalma.

Ennek a vámszedőnek minden biztonnyal hinnie kellett azt, hogy Isten miért irgalmas, mikor semmi nem indokolja, hogy az legyen, semmivel nem érdemeltük ki, és nem érdemeltük meg, hogy Ő irgalmas legyen. Ennek a vámszedőnek hinni kellett, hogy ez csak Jézusért lehetséges, mert Isten Jézus Krisztusban engesztelődött meg. Ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért. Isten ezért könyörül, mert elküldte az Ő szerelmetes Fiát ebbe a világba, hogy éljünk általa.

Ez a vámszedő azért érzi meg, hogy úgy állhat az erős, a bosszúálló, az igazságos, az ítélő Isten elé, mert ezekről mind beszél a Szentírás: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.

Ha ma este így állnánk az Úr előtt, így állnánk Ő elé, akkor egy boldog szilveszter lenne. Ha este azt tudnánk mondani: Uram, nem számolom el, hogy mit tettem, mit adtam, kin segítettem. Nem hivatkozom arra (egyszer így mondta valaki: „az az áldott jó szívem”), hogy áldott jó a szívünk. Ma este az igazi istentisztelet az lenne és csak az, ha csendben azt tudjuk mondani: Isten, légy

HOGYAN JÖTTÉL, HOGYAN MÉSZ?

---

irgalmas nekem, bűnösnek. Aztán várjuk, hogy ez az irgalom reánk áradjon, bűnbocsánatot adjon. Igazi feloldozásban részesítsen. Örömet csaljon a szemünkbe és boldogságot a szívünkbe, mert úgy mennénk haza, és úgy mennénk a következő esztendőbe: „Szent ígédben írva van, hogy irgalmad enyém”. Megbocsátott nekem, elfedezte bűneimet, és ezért felmagasztalt engem az én szabadító Istenem.

Hogyan megy alá? Úgy, hogy nem ígér semmit. Ezen az estén sokan sokfélét ígérnek: Holnaptól nem cigarettázom, leteszem a poharat, tényleg hűséges leszek a házastársamhoz, egészen máshogy neveljük gyermekeinket. — Az az érdekes, hogy ez a vámszedő semmit nem ígér Istennek, mert ez is hitkérdés. Nem azon múlik, én mit ígérek Istennek, hanem az, hogy Ő mit ad nekem. Ebben, hogy Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek, benne van: kész vagyok mindazt elfogadni, amit Ő kínál és amit Ő ad nekem. Nem hivatkozik a maga erejére, a maga akaraterejére. Valaki egyszer így mondta: ha erősen akarjuk, akkor menni fog. Tessék erősen akarni három mázsát felemelni! Lehet erősen akarni, de senkinek sem fog menni.

Nem úgy van, majd ha erősen akarjuk, de úgy van: „Az erős Isten uraknak Ura, szól, és a földet mind előhívja”. Elé így kell állni: semmi gőg, semmi fennhéjázás, semmi ki vagyok, mi vagyok: „Isten légy irgalmas nekem, bűnösnek”. Semmit nem érdelek, semmit nem várok, de mindennek örülök, amit te akarsz nekem adni.

Ennek az estének is vége lesz. A holnapi nap, bár új esztendő, de higgyük, hogy ugyanolyan nap lesz, mint a többi. Ha az Úr akarja és élünk: felkel a nap, jó hideg lesz, és majd lehet pihenni, dolgozni, lehet bármit tenni. Ezen az estén ne fogadkozzunk, ne méricskéljünk, mit tettem jól vagy rosszul, csak boruljunk le: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Ne azzal foglalkozzunk, hogy másnak mire lenne szüksége, mit csinált, hogyan él, milyen tökéletlen. „Légy irgalmas nékem, bűnösnek.”

Úgy legyünk itt a templomban, mintha csak mi lennénk. Csak én és az Úr. Én a színe előtt állván, leborulva kérem: légy irgalmas. Ha valakinek Isten az élete felé irgalmas, ne felejtse el, amit az Úr Jézus Krisztus mondott: „legyetek irgalmasak, mert a ti mennyei Atyátok irgalmas.”

Jó lenne, ha ebben az irgalmatlan világban így tudnánk kimenni: az Isten népe irgalmas embereként. Irgalmas samaritánusként, akik a szükségben levőhöz, a nyomorulthoz le tudnak hajolni, és akik e világban sóvá, kovásszá és világossággá tudnak lenni. Hogyan jöttél? — kérdeztük az elején —, hogyan mész el? Úgy, ahogy jöttél, vagy pedig tovább mész az isteni irgalommal, bizonyossággal és biztonsággal. Megbocsátotta bűneimet, mert Isten irgalma azt jelenti: nem emlékezik meg többé azokról, elmossa Jézus Krisztus vére. „Boldog ember az, akinek bűne megbocsáttatott és vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít.” Boldog ember az, aki Isten irgalmát átéli, és aztán Isten irgalmából él.

Áldja meg Isten utolsó esténket, előtte való megállásunkat, bűnbánatunkat, imádságunkat. Menjünk tovább az irgalmas Isten szeretetével.

Imádkozzunk!

Az ének szavával mondjuk mi is: „Én Istenem, én Istenem, irgalmazz, kérlek, énnekem.”

Jó lenne, ha el tudnánk mondani: nincs kétségem, megvigasztaltál, erősítéd én hitemet.

Vigasztalj meg bennünket, Urunk. Lehet, hogy összetört szívvel ül itt valaki, lehet, hogy valakit önvád marcangol. Lehet, hogy valaki úgy ül itt, hogy ennek az évnek a szégyene jut eszébe. Búne, kísértésben való elesése, bukása, próbatételekben való elesése. Köszönjük, Urunk, hogy a tieid életében minden a javukat szolgálja. „Bölcs a te végezésed, ha áld, ha sújt karod.” Engedd, hogy semmi váddal ne jöjjünk eléd, csak őszinte alázattal.

Bocsásd meg, amikor az ember számon kér téged, amikor okosabbaknak akarunk látszani, mint te vagy, Urunk. Amikor ki akarunk oktatni téged, hogy mit kellene tenni. Törj össze bennünket.

Szentlelked juttassa eszünkbe bűneinket, hiábavalóságunkat, hitványságunkat, gyengeségünket, és azt: „más nem tanít meg rá, csak égi bölcsességed”, hogyan tudunk a te utadon járni, neked szolgálni, neked élni parancsolataid szerint. Böjtölni, ha kell, és tudni jóllakni is, tizedet adni, vagy akár a 20 vagy 30 %-ot is, amennyit kérsz, Urunk.

Bocsásd meg, hogy engedetlenek vagyunk sokszor, mint a rossz gyermekek, akik azt hiszik, hogy a szülő tanácsa nem jó nekik. Mi is ilyenek vagyunk veled szemben, Urunk. Adj őszinteséget nekünk.

Kérünk, hogy abban a csendes percben is, amikor mindenki saját imádságát mondja el, hadd legyen egyre több imádság, amelyet ez az egy mondat hat át: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.

Köszönjük az ígéretet, hogy továbbviszel bennünket. Köszönjük, hogy megáldasz bennünket, pedig tudjuk, hogy nagy jóságodra nem vagyunk méltóak. Engedd, hogy kivigyünk téged ebbe a világba, a sötétségbe, a világiasságba, a testiségbe. Ha olyan helyre megyünk, ahol a világ fiai vannak, hadd tudjuk, hova tartozunk, kiéi vagyunk, és kit kell vigyünk.

Kérünk, áldj meg bennünket, szereteteinket közelben vagy távolban. Betegeinket. Kérünk a nyomorúságban lévőkért. Különösen egy testvérünkért hadd kiáltsunk most. Te tudod, ki ő. Őrizd meg, Urunk. A te angyalaid álljanak körülötte.

Kérünk mindenkiért, azokért, akik kórházban vannak ezen az estén, aki haldoklik, ahol a szemek könnyesek, akik az utcán töltik életüket, lehet, hogy saját maguk hibájából, de a lényeg ugyanaz: nyomorúságban ezt az estét. Akik nem tudnak előtted elcsendesedni.

Kérünk azokért, akik gazdagságban, ital mellett, szórakozásban, hangoskodásban, táncban töltik az estét, mert az ördög nem engedi, hogy csendben tudjanak lenni és megállni előtted.

Áldd meg a te népedet, szánd meg örökségedet, bennünket is benne, Urunk.
Ámen.

A 281. dicséretet énekeljük.

1. Lelkünk, testünk teremője
És kegyes gondviselője,
Imádjuk jószágodat
És irgalmasságodat,
Hogy minden elfolyt időnkben,
Közelebb ez esztendőnkben
A te kezed bēfedezett,
Gonoszoktól védelmezett.

2. Szent igédet hirdetteted,
Mi lelkünket legeltetted,
Atdál jó bēkességet,
A jóra tehetséget;
Ételt. italt, ruhát adtál,
Egészséget szolgáltatnál,
És az esztendő végére,
Juttattál várt estvéjére.

3. Uram, a te kegyelmednek
És hū gondviselésednek
Ily sok ajándékiért,
Drága adományiért
Teljes szívünkből, lelkünkből
És minden tehetségünkből
Áldjuk te istenségedet,
Nyújtsad erre kegyelmedet.

4. Jézus szent áldozatjáért
És érdemes haláláért
Töröld el bűneinket
És minden vétkeinket,
Melyeket eltölt időnkben,
Közelebb ez esztendőnkben
Cselekedtünk és gondoltunk,
Vétkes nyelvünkkel szólottunk.

5. Urunk, újítsd meg szívünket,
Világosítsd értelmünket,
Adj a jóra kegyelmet,
Vezérlő segedelmet,
Hogy új életet élhessünk,
Végre te hozzád mehessünk,
Szent Felségednek elébe,
A boldogok seregébe.